Πωλεῖται διὰ τοῦ Πρακτορείου Λεπτὰ 10

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		*Ἐξωτερικοῦ:*	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 6,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Οἰδὸς Ἑρμοῦ ἀρ. 28, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος — *Ἐν Ἀθήναις, 24 Ἰουλίου 1910* — *Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 34*

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. *(Συνέχεια)*

Περίληψις τῶν προηγουμένων: *— Ὁ Τιάρκος καὶ ἡ Ζινέττα ἔχουν κάμει μίαν μικρὰν γιδάμαξαν διὰ παιδιὰ καὶ μὲ αὐτὴν κερδίζουν πολλὰ καὶ εἶνε εὐτυχεῖς. Μίαν ἡμέραν μάλιστα, ποὺ συνέρρευσε πολὺς κόσμος εἰς τὰ Ἠλύσια, διὰ νὰ ἴδῃ μίαν παρέλασιν ἰδιωτικῶν ἁμαξῶν, ἡ Ζινέττα ἐλπίζει ὅτι θὰ μαζεύσουν τριάντα φράγκα τὸ ὀλιγώτερον.*

— Τ' ὀλιγώτερον! βεβαιόνει καὶ ὁ Τιάρκος μὲ τὴν ἤρεμον εὐχαρίστησιν ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος βλέπει πραγματοποιούμενα τὰ τρελλότερα ὄνειρά του.

Ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην, δύο ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι κατεσκόπευαν ἀπὸ τινος μακρόθεν τὰ κινήματα τοῦ νεαροῦ γιδαμαξᾶ, ἐπροχώρησαν καὶ ἔσπρωξαν τὸ πλῆθος τῶν γονέων ποὺ συνωστίζετο πέριξ τῆς ἁμάξης. Καὶ ἐνῷ ὁ ἕνας ἐκράτει ἀποτόμως τὰς γίδας ἀπὸ τὸν χαλινόν, ὁ ἄλλος ἐπέθετε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Τιάρκου, λέγων:

— Δὲν μοῦ κάνεις, σὲ παρακαλῶ, τὴ χάρι νὰ μοῦ δείξῃς τὰ χαρτιά σου;

Ὁ Τιάρκος τὰ ἔχασε.

— Τὰ χαρτιά μου; ἐψιθύρισε κυττάζων τὴν Ζινέτταν, μὴ ἐννοῶν τί ἐζήτουν οἱ μαυροφόροι ἐκεῖνοι ἄνθρωποι μὲ τὰς χονδρὰς ράβδους ὑπὸ μάλης, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐκύτταζαν μὲ μειδίαμα σαρκαστικὸν καὶ κακεντρεχές.

Ἐνθυμεῖτο ὅμως, ἀπὸ τὸν καιρὸν ποὺ ἐταξείδευε μὲ τὸ ἁμαξόσπιτον τοῦ Βοδόγ, ὅτι πολλάκις ὁ βασιλεὺς τῶν Βοημῶν, εἰσερχόμενος εἰς πόλεις καὶ εἰς χωρία, ὑπεχρεώθη νὰ δείξῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν χαρτιὰ μὲ σήματα καὶ μὲ σφραγῖδας, τὰ ὁποῖα ἔφερε πάντοτε μαζί του, εἰς ἓν μεγάλον χαρτοφυλάκιον. Ἀλλ' αὐτός, ὁ Τιάρκος, δὲν εἶχε χαρτιά. Κι' αὐτὸ ἀπεκρίθη ἁπλούστατα πρὸς τὸν ἀστυνομικόν.

— Ἄ, ἤμουν βέβαιος! ἀνέκραξεν οὗτος μεγαλοφώνως διὰ νὰ κουσθῇ ἀπὸ τὸ πλῆθος· ὥστε, μῆνες τώρα σεργιανίζεις τὰ παιδιὰ τοῦ κόσμου μὲ τὰμάξι σου, χωρὶς νὰ ἔχῃς ἄδειαν ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν. Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι; ποιὸς εἶσαι, Τυχοδιώκτης βέβαια ἢ κλέπτης!..

Εἰς τὴν ὕβριν αὐτὴν ὁ Τιάρκος ἐξανέστη καὶ ἔκαμε νὰ ὁρμήσῃ κατὰ τοῦ ἀστυνομικοῦ· ἀλλὰ συνεκρατήθη ὑπὸ τῆς Ζινέττας καὶ ἠρκέσθη νὰ ἐρωτήσῃ μὲ ἀγανάκτησιν:

— Ἐγὼ κλέπτης; Γιατί λέτε πῶς εἶμαι κλέπτης;

— Γιατὶ ὅσοι δὲν ἔχουν χαρτιά, εἶνε κλέπται! ἀπήντησεν ὁ ἀστυνομικός.

Διαρκούσης αὐτῆς τῆς σκηνῆς, μέγας κύκλος περιέργων εἶχε σχηματισθῇ γύρω εἰς τὴν γιδάμαξαν. Τὰ παιδιὰ ἔκλαιαν κ' ἐφώναζαν, λέγοντα ὅτι ἤθελαν νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν ἁμαξάδα των· οἱ γονεῖς ὅσοι εἶχαν πληρώσει θέσεις, ἐζήτουν ἀπὸ τὴν Ζινέτταν νὰ τοὺς ἐπιστρέψῃ τὰ χρήματα.

Ἄλλοι ἔπαιρναν τὸ μέρος τοῦ μικροῦ γιδαμαξᾶ, ἄλλοι ἔλεγαν ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ εἶχαν δίκαιον καὶ ὅτι ὅλοι οἱ τέτοιοι εἶνε κλέπται. Ἐπιτέλους, διὰ νὰ τελειώσῃ τὸ σκάνδαλον, οἱ ἀστυνομικοὶ διέταξαν τὸν Τιάρκον καὶ τὴν Ζινέτταν νὰ τοὺς ἀκολουθήσουν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν μὲ τὰμάξι των.

Ὁ Τιάρκος, φοβηθεὶς μὴ τὸν ἀναγνωρίσουν καὶ τὸν ξαναστείλουν εἰς τὸ Λύκειον, ἀπεφάσισε νὰ ἀντισταθῇ μὲ ὅλας του τὰς δυνάμεις. Καὶ ἐνῷ αὐτὸς ἠγωνίζετο ἀπεγνωσμένως, ἡ Ζινέττα ἔκλαιε, τὰ παιδιὰ ἐξεφώνιζαν, καὶ τὰ ζῶα τρομάξαντα ἐφώρμων κατὰ τοῦ πλήθους μὲ κατεβασμένα κέρατα.

«Μίλα λοιπὸν ὅταν σοῦ μιλοῦν!...» (Σελ. 278, στ. 6'.)

Ἀνέλπιστος βοήθεια.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, μία ὡραιοτάτη ἄμαξα ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ἐγίνετο ἡ κοσμοχαλασιά. Εἰς τὴν ἄμαξαν αὐτὴν ἐκάθηντο δύο κυρίαι μὲ πλουσίας ἐνδυμασίας, καθὼς καὶ μία μεγαλοπρεπὴς παραμάνα, κρατοῦσα εἰς τὰς ἀγκάλας της ἕνα μωρό. Παρὰ τὴν θυρίδα, ἐπὶ θαυμασίου μαύρου ἵππου, ἐκάλπαζεν ἕνας νέος συνταγματάρχης τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς ἐν μεγάλῃ στολῇ.

— Τί συμβαίνει, Λουδοβίκε; τὸν ἠρώτησεν ἡ νεωτέρα τῶν κυριῶν δεικνύουσα τὸ ἀνάστατον πλῆθος καὶ τοὺς ἀστυνομικούς.

— Δὲν ξέρω, ἀπεκρίθη ὁ συνταγματάρχης· κάποιος μεθυσμένος βέβαια.

Καὶ ἡτοιμάσθη νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν καλπασμόν του πρὸς τὸ Λονσάν. Ἀλλ' ἡ δευτέρα κυρία ἐσηκώθη τότε ὀρθή, ἐξέβαλε κραυγὴν ἐκπλήξεως καὶ ἤρχισε νὰ κτυπᾷ τὸν ἀμαξηλάτην μὲ τὴν ὀμβρέλλαν της, κράζουσα μεγαλοφώνως:

«Τὰ χαρτιά σου!..» (Σελ. 277, στ. α'.)

— Κράτησε λοιπὸν τἄλογά σου, βλάκα!.. Ἐγὼ θέλω νὰ ἰδῶ τί συμβαίνει... αὐτὸ μὲ διασκεδάζει καλλίτερα παρὰ νὰ πάω στὸ Λονσὰν καὶ νὰ ψηθῶ στὸν ἥλιο, γιὰ νὰ ἰδῶ ἕνα σωρὸ ἠλιθίους!

Πρὶν κατορθώσῃ ἀκόμη ὁ δυστυχὴς ἁμαξηλάτης νὰ σταματήσῃ τὸ ὄχημα, ἡ ὡραία κυρία, ἡ ὁποία ἐξεφράζετο μὲ τόσην ἐλευθεροστομίαν, ἤνοιξε τὴν θυρίδα, ἐπήδησε κάτω καὶ ἀνεμίχθη μὲ τὸ πλῆθος.

Οἱ περιπατηταὶ τὴν εἶχαν ἀναγνωρίσῃ καὶ ἤδη ἐψιθυρίζετο εἰς τοὺς ὁμίλους τὄνομά της:

— Εἶνε ἡ στραταρχίνα Λεφέμπρ!

— Ναί, εἶνε ἡ κυρία Σὰν-Ζέν!

Ἦτο πραγματικῶς ἡ Κα Σὰν-Ζέν, ὀνομασθεῖσα ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Δούκισσα τοῦ Δάντσιγ, ἡ ὁποία, χωρὶς νὰ τὴν στενοχωρῇ διόλου ὁ νέος της τίτλος, διηγκωνίσθη γενναίως μὲ τὸ πλῆθος, ἤνοιξε δίοδον καὶ εὑρέθη ἀμέσως εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τῶν θεατῶν.

Ὁ συνταγματάρχης Κορμᾶς ἔσπευσε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ καὶ, μὲ τὴν αὐθάδειαν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν εἶχον τότε ὅλοι οἱ στρατιωτικοί, ἠνάγκασε τὸν ἵππον του νὰ ἔλθῃ ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου. Οἱ περιπατηταὶ παρεμέρισαν ἔντρομοι πρὸ τοῦ ὡραίου ἀξιωματικοῦ, ὁ ὁποῖος, ἐφίππος ὡς ἦτο, ἐδέσποσεν ἀμέσως τῆς σκηνῆς καὶ τὰ εἶδεν ὅλα.

Οἱ ἀστυνομικοὶ εἶχον κατορθώσῃ νὰ δαμάσουν τὸν Τιάρκον καὶ ἡτοιμάζοντο νὰ τὸν ἀπαγάγουν καθὼς καὶ τὴν Ζινέττ-παν, ὅταν ἡ Κα Σὰν-Ζὲν παρενέβη:

—Ἔ! ἔ! κὺρ κλητῆρα! ἐφώναξε· γιατὶ συνέλαβες τὰ παιδιά;...

Κ' ἐπειδὴ δὲν ἔλαβεν ἀπάντησιν, ὥρμησεν, ἐστάθη πρὸ τοῦ ἀστυνομικοῦ καὶ ἐξηκολούθησε:

— Δὲν ἀκοῦς τί σοῦ λέω; Μίλα λοιπόν ὅταν σοῦ μιλοῦν, κακόμοιρε!

Ὁ Τιάρκος ἐστράφη πρὸς τὴν φωνὴν καὶ ἐξέβαλε κραυγὴν χαρᾶς, ἀναγνωρίσας τὴν στραταρχίναν καὶ τὸν συνταγματάρχην του.

— Ἡ κυρία Σὰν-Ζὲν! ὁ συνταγματάρχης μου!... ἐκραύγασε· ἐλᾶτε λοιπόν, βοηθήστέ με! θέλουν νὰ μὲ πᾶνε στὴ φυλακή!

—Μπᾶ διάβολε! ἀνέκραξεν ἡ δούκισσα· καλὲ αὐτὸς εἶνε ὁ Τιάρκος!

— Μάλιστα, κυρία, εἶμαι ὁ Τιάρκος!.. καὶ θέλουν νὰ μὲ φιλακίσουν σὰν κλέπτη, ἐπειδὴ δὲν ἔχω χαρτιά.

Ὁ συνταγματάρχης, ἀναγνωρίσας τὸν προστευόμενόν του, ἐπροχώρησε μέχρι τοῦ κλητῆρος καὶ τὸν διέταξε χαμηλοφώνως ἀλλ' ἐπιτακτικῶς:

—Ἀφίστε ἀμέσως αὐτὰ τὰ παιδιά!

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἐπεχείρησαν νὰ συζητήσουν:

— Μά, συνταγματάρχα μου...

—Ἀφίστε τα, σᾶς λέγω, ὑπέλαβεν ὁ ἀξιωματικός, Ἐγὼ ἀναλαμβάνω τὴν εὐθύνην. Κάμετε, ἂν θέλετε, τὴν ἀναφοράν σας πρὸς τοὺς προϊσταμένους σας.

Ἡ κυρία Σὰν-Ζὲν ἦλθεν εἰς βοήθειάν του:

— Μ' ἀφοῦ σᾶς λέμε νὰ τἀφίστε ἥσυχα! ἀνέκραξε. Τὰ γνωρίζομε 'μεῖς αὐτὰ τὰ παιδιά! Καὶ τί διάβολο! δὲν ἀξίζει σὰν ἕνα χαρτὶ νὰ τὰ γνωρίζῃ ἡ δούκισσα τοῦ Δάντσιγ;

Ἀκούσαντες τὸ ὄνομα τοῦτο, οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπεχώρησαν καὶ, ὑψώσαντες τὰς χεῖρας μέχρι τῶν πίλων των, ἀπεσύρθησαν, ἐνῷ τὸ πλῆθος τοὺς ἐγιουχάϊζεν. Ὁ Τιάρκος, τρελλὸς ἀπὸ τὴν χαράν του διότι ἐγλύτωνε τὴν φυλακὴν καὶ συγχρόνως ἐπανεύρισκε τοὺς προστάτας του, ἥρπασε τὴν χεῖρα τῆς κ. Σὰν-Ζὲν καὶ τὴν κατεφίλει θερμότατα.

Ἡ ἀγαθὴ δούκισσα ἐξ ἄλλου ἐσκούπιζε μὲ τὸ μανδηλί της τὰ μάτια τῆς Ζινέττας, λέγουσα ἐμπρὸς εἰς ὅλον τὸν κόσμον ὡς νὰ εὑρίσκετο εἰς τὸ σαλόνι της:

—Ἐλᾶτε, μικρά μου, ἡσυχάσετε! Τί βλάκες καὶ αὐτοὶ οἱ ἀστυνομικοὶ νὰ πικραίνουν τόσῳ χαριτωμένα παιδιὰ καὶ νὰ μὴ τἀφίνουν νὰ ἐργάζωνται μὲ τὸ ὡραῖό των ἁμαξάκι!...

Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ πλῆθος ὁλονὲν ὠγκοῦτο τριγύρω των, ἐπενέβη ὁ Λουδοβίκος Κορμᾶς:

— Γιὰ τὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀγαπητὴ δούκισσα, πᾶμε πιά!

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν Τιάρκον, προσέθεσεν:

—Ἐσὺ ἔλα νὰ μᾶς ὀρῇς μετὰ μισὴ ὥρα στὸ Ἀνθισμένο Κάνιστρο, στὸ ρεστωρὰν ποῦ εἶνε στὴ γωνία τῆς ὁδοῦ Μορινύ. Ἐκεῖ τὰ λέμε.»

Παλαιοὶ φίλοι.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, ὁ Τιάρκος καὶ ἡ Ζινέττα, ὁδηγοῦντες τὴν γιδάμαξαν, εἰσήρχοντο εἰς τὸν κῆπον τοῦ ρηθέντος ἑστιατορίου, ὅπου εἶχον προηγηθῇ ὁ συνταγματάρχης, ἡ Κα Σὰν-Ζέν, ἡ Λευκοθέα καὶ ἡ καραμάνα μὲ τὸ μωρό. Πρέπει νὰ εἴπωμεν ἀμέσως, ὅτι ἡ πρώην χορεύτρια εἶχε κρατήσῃ τὴν πρὸς τὸν Ναπολέοντα ὑποσχεσίν της, καὶ ἀφότου ἀπέκτησε τέκνον, ἀπεφάσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν σκηνήν.

Ἐκάθησαν ὅλοι, καὶ ἀφοῦ ἔφαγαν τὸ παγωτόν τους,—ἐκτὸς τοῦ μωροῦ, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ παραμάνα ἔδωσε τροφὴν καταλληλοτέραν διὰ τὴν ἡλικίαν του,—ἤρχισαν τὴν σοβαρὰν συνομιλίαν.

—Λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ συνταγματάρχης τὸν Τιάρκον· θὰ μᾶς ἐξηγήσῃς πῶς σ' εὑρίσκω μὲ μιὰ γιδάμαξα στοὺς δρόμους ἐνῷ σὲ εἶχ' ἀφίσῃ εἰς ἕνα Λύκειο;

Ὁ μικρὸς Βοημὸς ἐποκκίνισεν, ἀπέστρεψε τὴν κεφαλήν, ἐδίστασε πολὺ νὰ ὁμιλήσῃ... Ἐνθαρρυνθεὶς ὅμως ἀπὸ τὰς φιλικὰς ἐκδηλώσεις τῆς στραταρχίνας καὶ ἀπὸ τὸ ἀγαθὸν μειδίαμα τῆς Λευκοθέας, ἤνοιξεν ἐπιτέλους τὸ στόμα του καὶ τὰ διηγήθη ὅλα: πῶς ἐστενοχωρεῖτο καὶ ὑπέφερεν εἰς τὸ Σχολεῖον καὶ πῶς ἀπεφάσισε νὰ δραπετεύσῃ διὰ νὰ εὕρῃ τὸν προστάτην του καὶ νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ τὸν κατατάξῃ εἰς τὸν στρατόν, ὅπου καὶ ἡ Ζινέττα ὑπηρετοῦσε τότε ὡς ὑπο-καντινιέρα.

Ἡ διήγησις αὐτὴ ἐνθουσίασε τὴν κυρίαν Σὰν-Ζέν.

—Ἀλήθεια; ἀνέκραξε σύρουσα πρὸς ἑαυτὴν τὴν νεάνιδα· ἀλήθεια ἔκαμες καὶ σὺ καντινιέρα σὰν ἐμέ;

— Μάλιστα, κυρία, ἀπεκρίθη ἡ Ζινέττα· ἄ, εἶνε ὡραῖον ἐπάγγελμα!

—Ἐμένα θὰ μοῦ πῇς; ὑπέλαβεν ἡ στραταρχίνα· εἶνε τὸ ὡραιότερον ἀπ' ὅλα! σᾶς βεβαιῶ ὅτι θὰ προτιμοῦσα νὰ εἶμαι

ἀκόμη καντινιέρα, παρὰ ποῦ εἶμαι τώρα δούκισσα.

Ὁ συνταγματάρχης ὅμως, ὀλιγώτερον ἐπιεικὴς ἀπὸ τὴν Καν Σὰν-Ζέν, ἤρχισε νὰ ἐπιπλήττῃ τὸν Τιάρκον.

—Ἔκαμες πολὺ ἄσχημα, μικρέ μου, τῷ εἶπεν αὐστηρῶς. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ θὰ θυμώσῃ πολὺ ἐναντίον σου. Νά, μὲ μιὰ τρέλλα, κατέστρεψες τὸ μέλλον σου.

Ἡ δούκισσα, ἡ ὁποία δὲν ἠμποροῦσε νὰ μείνῃ πολλὴν ὥραν εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, ἐσηκώθη:

— Μάλιστα, εἶπε, τὸ παιδὶ ἔκαμε ἄσχημα, ποιὸς λέγει ὄχι;... Ἀλλὰ καὶ σὺ δὲν πρέπει νὰ τὸ μαλλώνῃς ἔτσι. Ἐξέχασες λοιπὸν τὰ δικά σου; Τὰ ἴδια δὲν ἔκανες στὴν ἡλικία του; Θυμᾶσαι μιὰ φορὰ ποῦ ἤσουν στὸ στρατό, καὶ τῶσκασες κρυφὰ γιὰ τὸ Μιλάνο;...

—Ἔ, καλὰ τώρα!.... διέκοψεν ὁ Λουδοβίκος Κορμᾶς· κ' ἐγὼ εἶχα ἄδικο νὰ κάνω τοῦ κεφαλιοῦ μου...

— Ναί, ἀλλὰ πρέπει νὰ κρίνῃς τοὺς ἄλλους μὲ κάποιαν ἐπιείκεια. Τί διάβολο! Ἤθελα νὰ σ' ἔβλεπα καὶ σένα, ἂν σ' ἐφυλάκιζαν ἔτσι 'ς ἕνα Λύκειο!... Ποτὲ δὲν σοῦ τῶκαμαν, ἀλλ' αὐτό, βλέπεις, δὲν ἐμπόδισε νὰ γίνῃς συνταγματάρχης

Ἡ Λευκοθέα ἔνευε πρὸς τὴν στραταρχίναν νὰ παύσῃ ἀναπτύσσουσα τὰς θεωρίας της, τὰς κάπως ἐπικινδύνους διὰ νεαροὺς ἀκροατάς· ἀλλ' ἐκείνη ἀπτόητος ἐξηκολούθησε:

—Ἔ, σᾶς παρακαλῶ! Μὴ μοῦ κάμνετε νεύματα, γιατὶ δὲν θὰ σωπάσω ἂν δὲν τὰ 'πῶ ὅλα νὰ ξεθυμάνω! Ὁ μικρὸς αὐτὸς βοημὸς εἶχε πολὺ δίκιο νὰ προτιμήσῃ νὰ πάῃ στὸ στρατό, παρὰ νὰ μείνῃ κλεισμένος 'ς ἕνα σχολεῖο, γιὰ νὰ μάθῃ ἕνα σωρὸ κοροφέξαλα, ποῦ δὲν θὰ τοῦ χρησίμευαν σὲ τίποτα!

— Καὶ ὅμως, ἀντέτεινεν ὁ συνταγματάρχης, μπορεῖ κανεὶς νὰ μὴ μάθῃ καὶ γράμματα; νὰ μὴν καθίσῃ λίγο καὶ 'ς ἕνα Σχολεῖο;

— Τὸ καλλίτερον σχολεῖον εἶνε ὁ στρατός! ὑπέλαβεν ἡ στραταρχίνα· ἐκεῖ, στὴν ἐκστρατεία, στὸν πόλεμο, τὰ μαθαίνει κανεὶς ὅλα. Νά, ὁ δικός μου, ὁ Λεφέμπρ· μήπως ἐπῆγε σχολεῖο ποτέ του; Στὰ 1792 ποῦ τὸν πρωτογνώρισα, δὲν ἤξερε καλὰ-καλὰ νὰ γράφῃ τὄνομά του. Καὶ νά τος σήμερα, στρατάρχης, σοῦ λέει ὁ ἄλλος! Γιατί; Γιατὶ εἶνε γεναῖος· γιατὶ κανεὶς στὴ μάχη δὲν εἶνε γενναιότερος ἀπ' αὐτόν! Ἔτσι δὲν θὰ εἶσαι καὶ σύ, Τιάρκο;

Ἐννοοῦντες ὅτι, παρούσης τῆς κυρίας Σὰν-Ζέν, ἦτο ἀδύνατον νὰ τηρήσουν αὐστηρὰν στάσιν, ὁ συνταγματάρχης καὶ ἡ Λευκοθέα ἐξηκολούθησαν νὰ ἐρωτοῦν τὸν Τιάρκον περὶ τῶν συμβάντων μετὰ τὴν δραπέτευσιν.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΕΞΟΧΗ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ἴσως — διότι, νομίζω, κάποτε σᾶς τὸ εἶπα, — ὅτι μερικαὶ φιλάνθρωποι κυρίαι τῶν Ἀθηνῶν ἐσυλλογίσθησαν τὰ πτωχὰ καὶ ἀδύνατα παιδάκια, ποῦ τὸ καλοκαῖρι ἔχουν τόσην ἀνάγκην ἐξοχῆς. Καὶ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς κυρίας Σχλήμαν, — ἡ ὁποία εἶχε καὶ τὴν πρωτοβουλίαν, — ἵδρυσαν ἕνα Σύλλογον, τοῦ ὁποίου ἀποκλειστικὸς σκοπὸς εἶνε αὐτός.

Ὁ Σύλλογος ἔγεινε πρὸ καιροῦ. Φαίνεται δὲ ὅτι ἐν τῷ μεταξὺ ἀπέκτησε καὶ μέλη πολλὰ καὶ περιουσίαν. Καὶ τὴν περιουσίαν αὐτὴν ἀπεφάσισε τώρα νὰ χρησιμοποιήσῃ, κτίζων ἐξοχικὰ σπιτάκια κατάλληλα, ἐζήτησε δὲ ἀπὸ τὸν Δῆμον νὰ τῷ παραχωρήσῃ δωρεὰν τὸ γήπεδον εἰς μίαν ἐξοχὴν τῶν Ἀθηνῶν. Ὁ Δῆμος, καθὼς εἶδα εἰς τὰς ἐφημερίδας, ἐδέχθη νὰ κάμῃ τὴν δωρεάν, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως νὰ συμπεριληφθῇ εἰς τὴν ἐπιτροπὴν ὁ κ. Δήμαρχος καὶ μερικοὶ δημοτικοὶ Σύμβουλοι. «Βέβαια, εἶπαν πολλοί, διὰ νὰ κάμνουν κ' ἐδῶ τὰ ρουσφέτια των!» Ἀλλὰ τί μᾶς μέλει! Τὸ ζήτημα εἶνε νὰ στέλλωνται εἰς τὴν ἐξοχὴν ὅσῳ τὸ δυνατὸν περισσότερα πτωχὰ παιδάκια. Ἂν θὰ προτιμῶνται τώρα τὰ συστημένα ἀπὸ τὴν Καν Σχλήμαν ἢ τὰ συστημένα ἀπὸ τὸν κ. Δήμαρχον, μᾶς εἶνε ἀδιάφορον. Τὸ καλὸν νὰ γίνεται καὶ ἂς τὸ κάμῃ ὁποιος θέλῃ!

Πρέπει δὲ νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι πρόκειται περὶ μεγάλου καλοῦ. Εἰς τὰ σπιτάκια αὐτά, τὰ ὁποῖα θὰ κτισθοῦν ἐπίτηδες, θὰ γίνωνται δεκτὰ καὶ εὔπορα παιδία ἐπὶ πληρωμῇ, καὶ πτωχὰ δωρεάν. Καθένα δὲ θὰ φιλοξενῆται 15-20 ἡμέρας, διὰ νὰ παραχωρήσῃ κατόπιν τὴν θέσιν του εἰς ἄλλο. Φαντασθῆτε λοιπὸν πόσα παιδάκια εἰς τὸ διάστημα τοῦ καλοκαιριοῦ θὰ εἰμποροῦν νὰ κάμνουν ἐκεῖ τὴν ἐξοχήν των! Ἀλλὰ καὶ πόσα ἐξ αὐτῶν θὰ ἔχουν ἀπόλυτον ἀνάγκην ἐξοχῆς, — εἴτε ἀδυνατισμένα κατόπιν ἀσθενίας, εἴτε φύσει καχεκτικὰ καὶ ἀδύνατα, — καὶ θὰ σώζωνται κυριολεκτικῶς διὰ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἀέρος καὶ τῆς διαίτης ἐπὶ δύο-τρεῖς ἑβδομάδας, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ τοῖς ἦτο ἀδύνατον ἢ πολὺ δύσκολον χωρὶς τὸν εὐεργετικὸν αὐτὸν Σύλλογον, χωρὶς τὰ ἐξοχικὰ σπιτάκια του, ποῦ θὰ παρέχωνται δωρεὰν ἢ ἀντὶ μικρᾶς πληρωμῆς. Διότι μὴ νομίσετε ὅτι καὶ τὰ εὔπορα παιδία εἶνε πάντοτε εἰς θέσιν νὰ κάμνουν ἐξοχήν. Ἕως τώρα ἐχρειάζετο νὰ πηγαίνουν οἰκογενειακῶς, νὰ ξεκουνοῦν ὅλην τὴν οἰκογένειαν. Τί φασαρία καὶ τί ἔξοδον! Εἰς τὸ ἑξῆς ὅμως θὰ εἰμποροῦν νὰ πηγαίνουν μόνα των, χωρὶς τὴν οἰκογένειαν, διότι οἰκογένειαν θὰ εὑρίσκουν ἐκεῖ.

Σημειώσατε, ὅτι ἡ ἰδέα εἶνε νέα μόνον διὰ τὴν Ἑλλάδα. Διότι εἰς τὴν Εὐρώπην τὸ σύστημα αὐτὸ εἶνε πρὸ πολλοῦ ἐν χρήσει. Ὑπάρχουν ἐκεῖ πλεῖστοι Σύλλογοι ὑπὲρ τῆς ἐξοχῆς τῶν ἀπόρων, οἱ ὁποῖοι συνάζουν κατ' ἔτος χρήματα πολλά. Μάλιστα εἰς τὰ παιδικὰ περιοδικά, ὡς ἡ Διάπλασις, διενεργοῦν ἐκεῖ ἐράνους μεταξὺ τῶν συνδρομητῶν των διὰ τὸν ἴδιον σκοπόν. Τί φυσικώτερον! τὰ πλούσια καὶ εὐτυχῆ παιδιὰ νὰ προσφέρουν διὰ τὴν ἐξοχὴν τῶν πτωχῶν καὶ δυστυχισμένων! Δι' αὐτὸ νομίζω ὅτι καὶ ἡμεῖς ἠμπορούσαμεν νὰ ἔλθωμεν εἰς ἐπικουρίαν τοῦ ἔργου τῆς Κας Σχλήμαν...

Ἀλλ' ὄχι! Γνωρίζω ὅτι δὲν θὰ κάμωμεν μεγάλα πράγματα... Ὀλίγα δεκάδραχμα ποῦ θὰ συναχθοῦν, εἰμπορεῖ καὶ νὰ λείψουν. Οἱ ἰδικοί μας ἐνθουσιάζονται εἰς τὴν ἀρχήν, ἀλλὰ σιγὰ-σιγὰ τὰ λησμονοῦν ὅλα. Δὲν βλέπετε τί γίνεται μὲ τοὺς ἀπόρους μας; Δὲν κατορθώσαμεν ἀκόμη νὰ ἐγγράψωμεν οὔτε δέκα, ἐνῷ εἶνε ἑβδομήντα αὐτοὶ ποῦ περιμένουν.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ὁ ἔρανος ἐπήγαινε λαμπρά. Καθεὶς ἐπροθυμοποιεῖτο νὰ στείλῃ ὅ,τι ἠμποροῦσεν, ἀπὸ μίαν δεκάραν ἕως μίαν δραχμήν. Ἔπειτα—τίποτε! Κάπου-κάπου τώρα νὰ στείλῃ κανείς. Οὔτε τρεῖς τὴν ἑβδομάδα... Καὶ ὅμως ὅλοι θὰ ἠμποροῦσαν νὰ στέλλουν ἀπὸ 10 λεπτὰ τὸν μῆνα καὶ νὰ συνάζωνται ἑκατοντάδες δραχμῶν κατ' ἔτος πρὸς ἐγγραφὴν ἀπόρων. Λείπει ἡ δεκάρα; Ὄχι βέβαια. Λείπει ἡ προθυμία, ἡ φροντίς, ἡ συμπάθεια πρὸς τοὺς πτωχοὺς ἡ ἀληθινή, ἡ ὁποία θὰ ἐνθυμίζε πάντοτε τὸ πρὸς αὐτοὺς καθῆκον.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΤΙΜΟΝΙ

Ἡ ἄσπρη βάρκ' ἀπ' τὸ γιαλὸ
πέρα στὸ μῶλο πάει
καὶ κόμ' ἀνήσυχο, τρελλὸ
στὴ πρύμνη τὴν κτυπάει.

—«Ἅπλωσε τ' ἄλευκο πανὶ
κι' ὁ μπάτης τὸ φουσκώνει,
κράτει, βαρκάρη, τὸ σχοινί,
κρατοῦμε τὸ τιμόνι.»

—«Ὄχι! εἶσθ' ἀμάθεια μικρὰ
κι' ἀδέξιοι κυβερνῆται·
μὴν ἀγριέψουν τὰ νερὰ
καὶ σὸ λεπτὸ ἀντιγῆτε».

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΠΑΡΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ

ΣΑΝ ΜΑΣΣΩΝΟΙ

Ἕνας θολὸς οὐρανὸς ἔσταζε θλίψι καὶ μελαγχολία ἀπὸ τὸ πρωί.

Κάτω λάσπες, λάσπες ἀνυπόφορες. Βρεγμένος, μπῆκα μέσα στὴ σκοτεινὴ τὴν κάμαρη, ποῦ χρησίμευε γιὰ στρατολογικὸ γραφεῖο. Μιὰ μυρωδιὰ χνωτίλας μὲ χτύπησε ἀμέσως, φέρνοντας μιὰν ἀηδία, σὰν ναυτίας ἀηδία, μέσα μου. Ἐκάθησα σὲ μιὰν ἄκρη περιμένοντας. Βρεγμένος, καθὼς ἤμουν, αἰσθανόμουν μιὰ κρυάδα νὰ περνᾷ ἀπὸ πάνω μου, σὰν νὰ περνοῦσαν γουστερίτσες. Κόσμος πηγαινοήρχετο, τραχειὲς φυσιογνωμίες χωρικῶν ἢ ἀποκρουστικὲς ἀνθρώπων τῶν ἀποκέντρων συνοικιῶν τῶν Ἀθηνῶν. Σκυφτοὶ σὰν καταδικασμένοι, μὲ μιὰ μεγάλη συλλογὴ στ' αὐλακωμένα τους τὰ μέτωπα. Ἄλλοι ἀστειολογοῦσανε χονδρὰ καὶ βάναυσα...

Καὶ οὔτε ἕνας φίλος, ἕνας γνωστός σου, πουθενά!

Ὅλα μὲ στενοχωροῦσαν καὶ μὲ ἔπνιγαν. Ἡ βροχὴ μὲ τὴ μουρμούρα της, ἡ ἄγνωστες τῶν ἐφέδρων φυσιογνωμίες, ἡ σκοτινιὰ τῆς κάμαρης, τὰ πρόσωπα τῶν στρατιωτῶν ἀστεῖα! Ὡς καὶ αὐτοὶ οἱ ζωγραφισμένοι εἰς τὸν τοῖχον Πατριάρχαι τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς μοῦ ἔφταιγαν. Μὲ πειράζαν ἐκεῖνα τὰ χονδρά τους πόδια καὶ τ' ἀκαλαίσθητα τὰ σώματα, οἱ βάναυσοι χρωματισμοί, τὰ μεγάλα τὰ χαζὰ τῶν μάτια, τὰ γένεια των τὰ μακρυά, ποῦ ἐφαίνοντο σὰν ψεύτικα. Κι' ἔπειτα ἡ σκόνη ποῦ ἀπάνω σ' ὅλα ἐκεῖ μέσα ἐκαθότανε. Ὅλα σαβανωμένα καὶ ὠχρὰ ἀπὸ τὴ σκόνη!..

Κ' ἡ κρυάδες νὰ ζώνουν τὸ σῶμα μου, καὶ ἡ ναυτία ν' ἀνεβαίνῃ καὶ ἡ βροχὴ νὰ πέφτῃ—νὰ πέφτῃ ψιλὴ ὄξω κι' ἀδιάκοπη!...

Μακρυνὴ ἡ ὥρα κι' ἀτέλειωτη!..

Κάποτε βρέθηκα κι' ἐγώ, δὲν ξέρω πῶς, στὸ μακρυὸ τραπέζι ποῦ ἀξιωματικοὶ καὶ δεκανεῖς, σκυμμένοι σὲ γαλάζια χαρτιά, ἔγραφαν τοὺς ἐφεδρους ποῦ παρουσιάζοντο.

* * *

—«Πῶς ὀνομάζεσαι, ποῖος εἶσαι, τί εἶσαι, ποῦ ἐγεννήθης καὶ ποῦ κατοικεῖς;»

Τὰ εἶπα καὶ τραβήχτηκα πίσω ἀπὸ κάτι ἀναποδογυρισμένα σχολικὰ θρανία, σὰν νἄθελα νὰ κρύψω ἐκεῖ τὴ στενοχώρια καὶ τὴ μελαγχολία μου. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνα χέρι αἰσθάνθηκα στὸν ὦμο μου. Ἐστράφηκα καὶ εἶδα μιὰ νεανικὴ φυσιογνωμία ἄγνωστη καὶ διοπτροφοροῦσα:

— Εἶσθε ὁ κ. τάδε; — Μάλιστα.

— Μὲ γνωρίζετε; — Ὄχι!

—Ἄκουσα τὸ ὄνομά σας, τὴν πατρίδα σας, κι' ἐνόησα ὅτι θὰ εἶσθε τὸ «Κεντρὶ» τῆς «Διαπλάσεως». Εἶμαι κι' ἐγὼ παλιὸς συνδρομητής της. Ὁ «Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος». Ἔχουμε ἀλλάξει «Μ. Μυστικὰ» κι' ἀλληλογραφία. Γνωριζόμεθα πολὺ πνευματικῶς. Γιὰ κύτταξε τί σύμπτωσις νὰ γνωρισθοῦμε καὶ σήμερα προσωπικῶς ἀπάνω στὴ σημαία τῆς πατρίδος, ποῦ μᾶς κάλεσε!.. Μὲ θυμᾶσαι;

—Τὸν «Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος;» Καὶ μήπως ἐλησμόνησα κανέναν ἀπὸ τὴν εὐτυχῆ ἐκείνη ἐποχή; Κάθησε! Κάθησε νὰ τὰ ποῦμε!... Μ' ἐσωσες, ξέρεις! Μ' εἶχε πιάσει μιὰ μελαγχολία ἐδῶ μέσα ποῦ δὲν περιγράφεται!...

Ἐκάθησε δίπλα μου. Τὸν ἔβλεπα μὲ

«Βλάκα! κράτησε τἄλογά σου!... (Σελ. 273, στ. α'.)

μιὰ χαρὰ μεγάλη σὰν σωτῆρα καὶ σὰν ἀδερφό.

Εἴπαμε πολλά. Θυμηθήκαμε ὅλα τὰ παλαιὰ ὀνόματα ψευδώνυμα. Τὸ «Ἀρχιζιζάνιον», τὸν «Ἀγγουρολογιώτατο», τὸν «Ἄγγελον τῆς ἀγάπης» τὴ «Ναυτοπούλα» κι' ἄλλα ἀκόμη, κι' ἄλλα πολλά.

— Ξέρεις κανέναν ἀπ' αὐτούς; Τί νὰ γίνωνται.

— Πφφφ! Ποιοὸὸὸς ξέρει...

— Ὁ «Λοξίας» τί ν' ἀπόγεινε;

— Πέθανε!

— Κ' ἡ «Ἑλληνικὴ Σημαία»;

— Ὑπανδρεύθη!

— Ὁ Τάδες, ὁ Δεῖνας;

Ὅλα, ὅλα τὰ ἐθυμηθήκαμε. Τὸν «Ἀκολουθο τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος», τοὺς «Ροβινσῶνας τοῦ βράχου», τὴν «Ἀσπρούλα»...

— Γιὰ θυμήσου τὴν εἰκόνα της τί ἐκφραστικὴ ποῦ ἤτανε! Νομίζω πῶς τὴν βλέπω ἐδῶ 'μπρός, ἑτοιμη νὰ φωνάξῃ τὴ γιδίσια της κραυγή...

— Τὸν Δαγκέν! Τὸν θυμᾶσαι τὸν Δαγκὲν ποῦ σκοτώθηκε εἰς τὰ προχώματα τῶν Παρισίων; Τί ἀντικαθητικὸς ποῦ μοῦ φαινότανε εἰς τὴν ἀρχὴ μ' ἐκείνη τὴ σηκωμένη μύτη καὶ τὸ μπαστοῦνι τὸ χοντρό!... Μὰ πόσο τὸν ἀγάπησα κατόπι! Ἔκλαψα ἅμα διάβασα τὸ θάνατό του! Τὸν καϋμένο τὸν Δαγκέν...

— Δὲν ξέρεις πόσο μ' εὐχαρίστησε ἡ γνωριμία σου

—Ἀμ' ἐμέ!

Ἐμείναμε ἀρκετὴ ὥρα κουβεντιάζοντας. Πόσο; οὔτε μεῖς δὲν καταλάβαμε... Γυρίσαμε στὰ περασμένα χρόνια...

Εἶχε βραδυάσει πειά!

Ὁ δεκανέας ποῦ θὰ μᾶς ἔπαιρνε, μᾶς φώναξε νὰ φύγουμε, ἡ αἴθουσα ἐκενώθη καὶ 'μεῖς δὲν τὸ ἐκαταλάβαμε...

Χωρισθήκαμε. Σὲ ἄλλο Σύνταγμα αὐτός, σὲ ἄλλο ἐγώ.

Ἡ βροχὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ πέφτῃ σιγὰ-σιγὰ σὰν βελονίτσες ποῦ εἰσχωροῦν μέσα βαθειὰ καὶ κεντοῦνε τὴν καρδιά.

— Στὰ Παραπήγματα, καὶ βρέχει τόσο!..

— Τί νὰ γείνῃ!

— Κ' ἐγὼ δὲν πῆρα οὔτε ὀμβρέλλα, εἶπα ἀποχωριζόμενος τὸν «Ἀπόγονο τοῦ Νέστορος».

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ σοῦ προσφέρω ἐγὼ μία! Ἐδῶ δίπλα εἶνε τὸ σπίτι μου. Δὲν γνωριζόμεθα προσωπικῶς, νὰ μὲ συγχωρῆς, ἀλλὰ πνευματικῶς εἴμεθα πολὺ γνωστοί. Εἶμαι τὸ «Χαμολούλουδο» τῆς «Διαπλάσεως» τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ποῦ πρὸ ὀλίγου λέγατε. Ἔκαμα κι' ἐγὼ τότε συνδρομητὴς κι' ἔλαβα μέρος 's ἐκείνη τὴν ὡραία κι' ἀληθινὴ κίνησι! Πῶς πέρασαν δέκα χρόνια ἀπὸ τότε! Θυμᾶμαι ποῦ μοῦ ἔστειλες κάτι ζωγραφιές, ποῦ ζωγράφισες ὁ ἴδιος καὶ ἡ ἀδελφή μου σοῦ ἐκέντησε μὲ μαχαιράκι μπιλλιετάκια καὶ σοῦ ἔστειλε...

— Ναὶ τὰ θυμοῦμαι σ' ἕνα μενεξεδένιο φάκελλο μὲ βυσσινιὰ λουλούδια.

— Τὴς ἔχουμε τὴς ζωγραφιὲς ἀκόμα. Νά, φτάσαμε στὸ σπίτι μου. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ σοῦ δώσω μιὰ ὀμβρέλλα. Μὴ παραξενεύεσαι ποῦ σοῦ μιλάω τόσο φιλικῶς. Εἶνε παλιὰ βλέπεις ἡ γνωριμία μας!.. Τυχαίως περνοῦσα 'κεῖ ποῦ μιλοῦσατε μὲ τὸν «Ἀπόγονο τοῦ Νέστορος» καὶ σᾶς ἄκουσα νὰ λέτε γιὰ τὴ «Διάπλασι». Πλησίασα καὶ ἄκουσα ποιοὶ εἶσθε... Νά, πάρτε τὴν ὀμβρέλλα καὶ ὅποτε θέλετε μοῦ τὴ γυρίζετε...

—Ἀντίο «Χαμολούλουδο».

—Ἀντίο!

* * *

Τὸ Σύνταγμά μας ἔμενεν ἔξω στὴν Ἱερατικὴ Σχολή. Ἕνα μεσημέρι ποῦ ἔσκαζαν ἡ πέτρες ἀπὸ τὸν ἥλιο, καμμιὰ πενηντάριὰ στρατιῶτες βαδίζαμε πεζοὶ πρὸς τὸν στρατῶνα μέσα 's ἕνα μονοπάτι μὲ ἀναμμένη σκόνη κάτασπρη. Μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι καὶ ἀγγομαχῶντας ὅλοι βάδιζαν. Δύο-τρεῖς ἡμεῖς, ποῦ μέναμ' ἀπὸ πίσω, διηγούμεθα διάφορα ἀστεῖα τοῦ λόχου καὶ γελούσαμε. Εἴμεθα ἀπὸ διαφόρους λόχους καὶ δὲν ἐγνωριζόμεθα ἀναμεταξύ μας, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἔχει γιὰ νὰ κάμῃ! Τὸ χαπὶ εἶνε αὐσύστατον.....

Ἀπάνω ὅμως στὴς κουβέντας τὴ φόρα, ἡ στενωτέρα γνωριμία ἦρθε μόνη της. Αἴφνης ἕνας ἀπὸ τοὺς στρατιῶτας ἐκείνους ἐτινάχτηκε.

— Μὲ γνωρίζεις;

— Ὄχι.

— Πῶς εἶκες πῶς λέγεσαι;

— Δεῖνας ἀπὸ τὸ τάδε μέρος.

— Σὺ εἶσαι! Γιὰ κύτταξε σύμπτωσις! Ἐγὼ εἶμαι ὁ «Ἀγγουρολογιώτατος» τῆς «Διαπλάσεως». Θυμᾶσαι ἐκείνη τὴν πνευματικὴ τὴ γνωριμία ποῦ εἴχαμε ἀνοίξει; Ποῖος ἤλπιζε ν' ἀνταμωθοῦμε ἐδῶ πέρα!

Ἐδώσαμε τὰ χέρια μας σφιχτά!

Θυμήθηκα κάτι ἀστεῖα του εἰς τὴ «Διάπλασι», αὐτὸς μοῦ ὑπενθύμησε ἄλλα, ποῦ εἶχαν ἀποκοιμηθῆ πειὰ μέσα μου.

Καθήσαμε στὸ πρῶτο μαγαζάκι ὅλο λέγοντας.

Μιλούσαμε σὰν δυὸ παληοί, πολὺ παληοὶ κι' ἀγαπημένοι φίλοι...

Ἕνα βράδυ ποῦ δι' εὐνοήτους λόγους στρατιωτικούς, ἀγρυπνία μ' ἐθασάνιζε, σηκώθηκα καὶ βγῆκα στῆς στρατῶνας τὸ παράθυρο. Σκοτάδι βαθὺ ἔξω ἀπλωνότανε! Κάτω μακρυὰ μόλις ἐφαίνοντο τῆς Ἀθήνας τὰ φανάρια, ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ θάλαμο ἠδονικὰ ἐρχόντουσαν τῶν κοιμησμένων συστρατιωτῶν μου, ἡ κανονικὲς ἀναπνοές!... Τοὺς ἐζήλευα καὶ ἤθελα νὰ τοὺς παίξω, διασκεδάζων ἔτσι τῆς ἀγρύπνιας μου τὴν στενοχωρία.

Ἐπῆρα καὶ τοὺς ἄλλαξα τῆς ἀρβίλλες καὶ ἔπειτα μ' ἕνα μακρὺ σκοινὶ τοὺς ἔδεσα ὅλους ἀπὸ τὰ πόδια.

Ἔπειτα ἐβγῆκα εἰς τὴν πόρτα καὶ ἐφώναξα:

—"Ανδρρρεεεεες ἔἔἔἔ φοδοοοοοος!...

Ὅλοι πεταχτῆκαν τρομαγμένοι. Φαντασθῆτε τὸ τί ἔγεινε! Ὁ δεκανεὺς ἀλαφιασμένος ἀπὸ τὸν ὕπνο, ἀγριεμένος ἔφθασε, ἀνακρίσεις ἐπὶ ἀνακρίσεων καὶ ὁ δράστης ἀνεκαλύφθη.

(Ἕπεται τὸ τέλος) ΤΟ ΚΕΝΤΡΙ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Τὸ εὐπαθέστερον ἄγαλμα

Ἰδοὺ τὸ εὐπαθέστερον ἄγαλμα τοῦ κόσμου. Ὀλίγη βροχή, ὀλίγη ὑγρασία, εἶνε ἱκανὴ νὰ τὸ καταστρέψῃ. Διότι εἶνε καμωμένον ὁλόκληρον ἀπὸ ἁλάτι, χρησιμεύει δὲ ὡς ρεκλάμα ἑνὸς μεγάλου ἀγγλικοῦ ἐργοστασίου ἅλατος. Ἐννοεῖται, ὅτι ἂν καὶ πελώριον, προφυλάσσεται ὑπὸ στέγην.

Ὁ μορφάζων ἄνθρωπος

Ὁ ἔναντι εἰκονιζόμενος ἄνθρωπος εἶνε Ἰάπων καὶ ἀνήκει εἰς ἓν Ἱπποδρόμιον, τὸ ὁποῖον περιέρχεται τὰς εὐρωπαϊκὰς μεγαλουπόλεις. Ὁ Ἰάπων αὐτὸς κινεῖ τὸν θαυμασμὸν διὰ τὴν εὐκολίαν μὲ τὴν ὁποίαν κάμνει τοὺς πλέον ἀφαντάστους μορφασμούς. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι τὸ πρόσωπόν του εἶνε ἀπὸ καουτσούκ. Φαντασθῆτε ὅτι κατορθόνει νὰ χώνῃ ὅλην τὴν μύτην του μέσα εἰς τὸ στόμα του καὶ νὰ γίνεται τὸ ἀποτρόπαιον τέρας, τὸ ὁποῖον βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα!

Περίεργον ὄργανον

Ἰδοὺ καὶ ἄλλο πρόχειρον ὄργανον, ὡς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον σᾶς ἐδείξαμεν εἰς προηγούμενον φύλλον. Εἶνε εἶδος βιολίου, καὶ ἀποτελεῖται, ὡς βλέπετε, ἀπὸ κέρατον βωδιοῦ, βουλωμένον κάτω μὲ ἄλλο κέρατον μικρότερον. Ἔχει τέσσαρας χορδάς, παίζεται μὲ κοινὸν δοξάρι καὶ λέγεται, ὅτι ἀναδίδει ἤχους γλυκυτάτους.

Παίγνιον

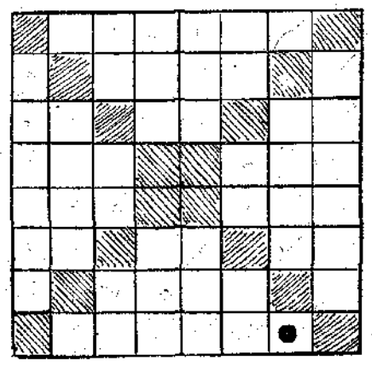

Ἰδοὺ ἓν ἀδάκιον ντάμας. Ἐπ' αὐτοῦ ὑπάρχει ἓν μόνον πιόνι. Πρόκειται νὰ τοποθετήσετε ἄλλα ἑπτὰ πιόνια οὕτως, ὥστε κανὲν ἀπὸ τὰ ὀκτὼ νὰ μὴν εὑρίσκεται οὔτε ἐπὶ τῆς αὐτῆς εὐθείας γραμμῆς οὔτε ἐπὶ τῶν ἐσκιασμένων τετραγωνιδίων τοῦ ἀδακίου.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν τοῦ ἄνω Παιγνίου εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του ***μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον***. Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τὸ ὁποῖον θὰποτελεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλεπτα, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν ***διὰ κλήρου*** μερικοὺς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως ***δωρεάν***, τὸν πρῶτον κληρωθησόμενον δι' ἓν ἔτος, τοὺς δὲ λοιπούς δι' ἑξαμηνίαν ἢ τριμηνίαν. (Ἐὰν κληρωθῇ συνδρομητής, ἡ συνδρομή του θὰ παραταθῇ).

Ὀπτικὴ ἀπάτη

Ἰδοὺ δύο δίδυμοι ἀδελφοί. Ποῖος ἐκ τῶν δύο εἶνε ὁ μεγαλήτερος;

— Ὁ πρῶτος βέβαια!

Καὶ ὅμως ὄχι! Εἶνε ἀκριβῶς ἴσοι, καὶ εἰμπορεῖτε νὰ τοὺς μετρήσετε διὰ νὰ πεισθῆτε. Μόνον ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον εἶνε ζωγραφισμένοι, δείχνει τὸν ἕνα μεγαλήτερον.

Λύσις τοῦ Προβλήματος τοῦ 32ου φυλλαδίου

1910
0191
9101
1019

Ἰδοὺ πῶς πρέπει νὰ τοποθετηθοῦν οἱ ἀριθμοὶ διὰ νὰ ἔχωμεν καθέτως καὶ ὁριζοντίως ἄθροισμα 11.

Ἴδε τὸν Ὀδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομὴ τοῦ Κεφ Β

ΖΕΣΤΗ

«Ζέστη ἀφόρητος»! εἶνε ἡ φράσις τῆς.... ἐποχῆς, ἥτις μὲ τὰ κυνικά κούμματα τῶν τελευταίων ἡμερῶν, κατήντησε τόσον συνήθης, ὥστε πλησιάζει ν' ἀντικαταστήσῃ καὶ τὸν τυπικὸν ἀκόμη χαιρετισμόν. Τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι δὲν πρόκειται περὶ ὑπερβολῆς· μάρτυς τὸ θερμόμετρον, ὁ ὑδράργυρος τοῦ ὁποίου κατ' αὐτὰς νομίζει κανεὶς ὅτι ἔχασε τὴν εὐκινησίαν του, ἰστάμενος διαρκῶς περὶ τοὺς 30 σχεδόν, καὶ δὴ ὑπὸ σκιάν.

Ἂν ὅμως τοιαύτη θερμοκρασία φαίνεται ἀνυπόφορος, φαντάζεται τις πῶς θὰ μᾶς ἐφαίνετο ἂν ἤμεθα ἠναγκασμένοι νὰ μένωμεν εἰς τὸ ὕπαιθρον, κατὰ τὰς μεταμεσημβρινὰς μάλιστα ὥρας ὁπότε τὸ θερμόμετρον φθάνει τὰ ἄφθαστα! Τί δὲ θὰ ἐλέγαμεν ἂν εἴμεθα εἰς τὴν θέσιν τῶν κατοίκων τῆς διακεκαυμένης ζώνης καὶ μάλιστα τῶν ἀμμωδῶν ἐρήμων, οἵτινες ὄντως εὑρίσκονται πάντοτε ἐπί.... ἀνθράκων ἀνημμένων, ἀφοῦ — ὡς λέγεται — ἀρκεῖ νὰ θέσουν τὰ φαγητά των ἐπὶ τῆς ἄμμου διὰ νὰ.... ψηθοῦν ἀμέσως;

Ἂς ἀναλογισθῶμεν λοιπὸν τὰ ἀνώτερα, διὰ νὰ αἰσθανθῶμεν ἑαυτούς..... δροσεροὺς, καὶ νὰ λογισθῶμεν εὐτυχεῖς, ὅτι ἔτυχε νὰ ἔχωμεν πατρίδα τὴν Ἑλλάδα μὲ τὸ θαυμάσιον κλίμα της, τὸ εὔκρατον καὶ ὑγιεινόν, θαλάσσιον ἅμα καὶ ἠπειρωτικόν, τὸ ὁποῖον, συνδυαζόμενον πρὸς τὸ ἄφθιτον κάλλος τῆς μοναδικῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἑλληνικῆς φύσεως, τῆς πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος ὑπαρχούσης θαλάσσης, εὑρισκομένης ἐν ἐξαισίῳ ἁρμονικῷ συνδυασμῷ χρώματος πρὸς τὸν αἰωνίως χαριέστατον ἑλληνικὸν οὐρανόν, καθιστᾷ τὴν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ πατρίδι διαμονὴν ἀπείρως τερπνήν, ἀληθινὸν παράδεισον, ἀκόμη καὶ διὰ τοὺς πλέον μεμψιμοίρους.

Κεφαλληνιακὴ Αὔρα

ΜΕΤΕΜΨΥΧΩΣΙΣ... ΓΑΪΔΑΡΟΥ

Ἀγαθός τις χωρικὸς ἐπήγαινεν εἰς τὴ δουλειά του, σύρων ἀπὸ τὸν χαλινὸν τὸν γάϊδαρόν του. Δύο χασομέρηδες, ἰδόντες αὐτόν, ἐσκέφθησαν νὰ τοῦ πάρουν τὸν γάϊδαρον καὶ νὰ τὸν πωλήσουν. Πηγαίνουν λοιπὸν σιγά, λύνουν τὸν γάϊδαρον, τὸν σύρει ὁ ἕνας καὶ φεύγει, ὁ δὲ ἄλλος περνᾷ τὸν χαλινὸν στὸν λαιμόν του. Μόλις ὁ φίλος μὲ τὸν γάϊδαρον ἐξηφανίσθη, ὁ ἄλλος ἐστάθη ἀποτόμως. Γυρίζει ὁ χωρικὸς πίσω καὶ παρ' ὀλίγον νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὴν ἔκπληξίν του.

— «Ποιὸς εἶσαι σύ;» ἐρωτᾷ.—«Ἔγω ἤμουν πρῶτα ἄνθρωπος, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος, ὅπως καὶ τώρα, μὰ ἐπειδὴ μίαν φορὰν ἤδειρα τὴ μητέρα μου, μὲ κατηράσθη καὶ ἔγινα γάϊδαρος· ἔπειτα, ἀπὸ τὰ βάσανα ποῦ πάθαινα ἀπὸ σένα, μὲ λυπήθη κ' ἔλυσε τὴν κατάρα, κ' ἔγινα ὅπως μὲ βλέπεις πάλι ἄνθρωπος».

Τότε ὁ χωρικὸς λύνει μὲ βίαν τὸν λωποδύτην κ' ἐπιστρέφει μὲ βαρειὰ λύπη στὴν καρδιὰ διότι κακομετεχειρίσθη ἔτσι τὸν γάϊδαρόν του. Μέτ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπῆγε εἰς τὸ γαϊδουροπάζαρο ν' ἀγοράσῃ ἄλλον γάϊδαρον, ὅπου βλέπει μετ' ἔκπλήξεως καὶ τὸν παλαιόν του ὄνον. Τότε σκύπτει στὸ αὐτὶ καὶ τοῦ λέγει:

— «Νὰ χαθῇς, σιχαμένε! πάλι ἔδειρες τὴ μητέρα σου; Ἔννοια σου ὅμως καὶ δὲν σὲ ξαναπέρνω, ἀνηπρόκοπε!»

Γυμνάσιον Ἰωαννίνων

ΤΟ ΚΑΡΥΔΙ

(Ἔμμετρον δείγημα)

Ὁ Φῶτος κ' ὁ Βασίλης κάποια σχόλη
περίπατο ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι,
ὡσὰν ἀγαπημένοι φίλοι, ἐβγήκαν,
κ' ἕνα καρύδι πεταμένο βρῆκαν.
Τἀρπάζει ὁ Βασίλης καὶ φωνάζει,
ἐνῷ εὐθὺς στὴν τσέπη του τὸ βάζει:
«— Ἐτοῦτο τὸ καρύδι εἶνε δικό μου,
γιατί στὴ μέση τἄθρηκα τοῦ δρόμου!
— Δικό μου εἶνε!» ἀνταλέγει ὁ Φῶτος,
«Γιατί ἐγὼ τὸ εἶδα χάμου πρῶτος!»

Κάποιος ποβ ἀπὸ 'κεῖ τότε περνάει
ἔτσι στοὺς δύο φίλους μας μιλάει:
«— Ἐγώ, ἐλᾶτε, νὰ σᾶς σοβιβάσω
καὶ τὸ καρύδι δίκηα νὰ μοιράσω.»

Τὸ παίρνει ὁ διαβάτης καὶ τὸ σπάζει.
Τὰ τσόφλοια εἰς τοὺς φίλους μας μοιράζει,
κ' ἐκεῖνος τρώγει τὸ φαγὶ ποῦ μένει!
Τὸν βλέκουνε κ' οἱ δυό τους σασισμένοι,
καὶ τὸν ἀκοῦνε μὲ χαμόγελο νὰ λέῃ:
«Ὅποῦ γυρεύει δίκες, εἰς τὸ τέλος κλαίει.
Ἔτσι παιδιά μου, οἱ δικασταὶ
τὰ χρήματα τοῦ ἀντιδίκου τρῶνε
καὶ δὲν ἀφίνουν κίποτα ποτὲ
καὶ γιὰ τὸν κακομοίρη αὐτόνε!»

Ἀθανάσιος Διάκος

ΤΟ ΠΑΡΗΚΟΟΝ

Μέσα 'στὸν κῆπο τοῦ μπάρμπα-Γιώργη ἔζη ἕνα ἀγαπημένο ζευγάρι περιστερῶν.

Μικρὸ σπιτάκι, τεχνικὰ κατασκευασμένο, ἐχρησίμευε διὰ τὰ δύο περιστεράκια ὡς κατοικία.

Τί εὐτυχισμένα ποῦ ἦσαν ἐκεῖ!

Ἔβοσκαν ἥσυχα μέσα 'στὰ καταπράσυνα λειβάδια, τὰ ὁποῖα περιεκύκλωναν τὸ ἐξοχικὸ σπιτάκι τοῦ μπάρμπα-Γιώργη.

Κι' ὅταν κάποτε κάποτε ἡ καλὴ γυναῖκα τοῦ χωρικοῦ τὰ ἐφώναζε μὲ τὴν γεροντικὴ φωνή της, ἐκεῖνα ἀμέσως ἔτρεχαν κι' ἐπετοῦσαν ἐπάνω στοὺς ὤμους της.

Ἕνα πρωὶ μεγάλη χαρὰ εἶχε ὅλο τὸ σπίτι.

Τώρα πλέον τὰ δύο περιστεράκια δὲν ἦσαν μόνα. Ἕνα μικρὸ πιπίνι εἶχε ἐξέλθῃ ἐκεῖνη τὴν νύκτα ἀπὸ τὸ αὐγό, τὸ ὁποῖον ἐγέννησε πρὶν ἀπὸ τρεῖς ἑβδομάδας τὸ θηλυκὸ περιστεράκι.

Καὶ τὸ νεογέννητο ἐμεγάλωνε μὲ τὴν ἡμέρα, κι' ἦτο τὸ καμάρι τῆς οἰκογενείας.

Ἔφευγε κάθε πρωὶ ἀπὸ τὴν ξύλινη κατοικία μαζὶ μὲ τοὺς γονεῖς του κι' ἐπήγαινε νὰ βόσκῃ στὰ λειβάδια. Μιὰν ὅμως ἡμέρα τὸ πιπίνι λέγει στὴν μητέρα του:

— Γιὰ 'δές, μαννούλα, τὰ δάση ἐκεῖκάτω, τὴν ἥσυχη λίμνη, ποῦ λάμπει 'στὸν ἥλιο! θέλω νὰ φύγω, μητέρα, στὰ ξένα τὰ μέρη, νὰ 'δῶ πολλοὺς τόπους καὶ νὰ ἐπιστρέψω.

—Παιδί μου, λέγει τότε στὸ τέκνο της ἡ περιστερά, στὰ ἄλλα μέρη ὑπάρχουν κακοὶ ἄνθρωποι. Ποτέ, ἀγαπημένο μου περιστεράκι, δὲν ἐγύρισε ὀπίσω ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔφυγε ἀπὸ τὰ μέρη μας.

—Ναί, ἀλλὰ ἐγὼ θὰ γυρίσω.

Ἕνα βράδυ ὅμως δὲν ἐγύρισε 'πίσω τὸ παρήκοο περιστέρι. Εἶχε φύγῃ 'στὰ ξένα διὰ νὰ ἴδῃ καλλίτερα μέρη, μὲ τὴ σκέψι ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃ.

Καὶ ἀπὸ τότε δὲν ἐφάνη...

Αἰγείρος

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος ἔχασε πρὸ καιροῦ τὸν ἀγαπητόν του σκύλον, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀποκτήσει κατὰ περιεργότατον τρόπον.

Πρό τινων ἐτῶν, ἐνῷ παρηκολούθει τὰ στρατιωτικὰ γυμνάσια ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἐπιτελείου του, ἕνας σκύλος τὸν ὁποῖον κανεὶς δὲν ἐγνώριζε, παρουσιάσθη πρὸ αὐτοῦ καὶ ἐξηπλώθη πρὸ τῶν ποδῶν του. Εἰς μάτην προσεπάθησαν νὰ τὸν ἀποδιώξουν, ἔμεινεν εἰς τὴν θέσιν του μέχρι τέλους τῆς ἐπιθεωρήσεως.

Ὅταν ὁ Βασιλεὺς ἀνῆλθεν εἰς τὴν ἅμαξάν του, ὁ σκύλος προηγήθη αὐτοῦ, εἰσῆλθε πρὸ αὐτοῦ, καὶ ἐστάθη ἀδύνατον νὰ τὸν ἐκδιώξουν. Ἅμα ἔφθασαν εἰς τὰ Ἀνάκτορα, κατῆλθε πρῶτος, καὶ μὲ τὴν οὐρὰν σηκωμένην εἰς τὸν ἀέρα, μὲ σπινθηροβολοῦντα ὀφθαλμόν, καὶ ὁλακτῶν φαιδρῶς, εἰσῆλθεν εἰς τὰ Ἀνάκτορα μὲ τὴν βασιλικὴν συνοδείαν. Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος, ὅστις εἶνε ἀρκετὰ προληπτικός, διεῖδεν εἰς τὴν ἐπιμονὴν τοῦ σκύλου προμήνυμα πίστεως καὶ τὸν ἐκράτησεν. Ἔκτοτε οὗτος ἐκοιμᾶτο εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ Βασιλέως, ἀπὸ τὸν ὁποῖον οὐδέποτε ἀπεχωρίσθη, καὶ δὲν ἐπέτρεπεν εἰς κανένα ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ τὸν κυρίόν του νὰ τὸν χαϊδεύῃ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Βασιλεὺς τῶν Βαλκανίων

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Διατί, Τάκη, εἰς τὸ «Πάτερ ἡμῶν» δὲν ζητοῦμεν ἀπὸ τὸν Θεὸν τὸν ἄρτον τοῦ χρόνου ἢ τοῦ μηνός, ἀλλὰ μόνον μιᾶς ἡμέρας;

— Διὰ νὰ μὴ μπαγιατίζῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φοίβου Ἀπόλλωνος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 20ὴν Ἰουλίου 1910

ΟΙ ΦΙΛΟΙ μου ταξειδεύουν. Γράμματα ποῦ ἤμουν συνειθισμένη νὰ τὰ λαμβάνω ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τώρα μοῦ ἔρχονται ἀπὸ τὴν Ἑλβετίαν· ἄλλα ποῦ ἐλάμβανα ἀπὸ τὰς Πάτρας, τώρα τὰ λαμβάνω ἀπὸ τὴν Ζάκυνθον. Γενικὴ διασπορά. Ἀλλὰ τί ἐντυπώσεις, τί συναντήσεις, τί ἀνέκδοτα! Χαριτωμέναι αἱ ἐπιστολαὶ τῶν ἀγαπητῶν μου ταξειδιωτῶν!

Μαγευτικὴ λοιπὸν ἐκείνη ἡ βραδυά, ἔ, *Μαραμένο Ἀσυλουδάκι*;.. Ναί, ἡ τριμηνία στοιχίζει δρ. 2,50 καὶ ἡ ἐγγραφὴ ἀπόρου θεωρεῖται ἐξεσπάθωμα. Ἀδύνατον νὰ σοῦ 'πῶ τί λάθη εἶχεν ἐκεῖνο ποῦ μοῦ ἔστειλες διὰ τὴν Σ.Σ.Σ. Φαντάσου ἂν εἶχαν αὐτὴν τὴν ἀπαίτησιν ὅλοι· δὲν θὰ ἔκαμνα ἄλλη δουλειά!

Τί μοῦ λές, *Πυστὴ Φιλία*; ἡ ἀδελφή σου ἔκαψε ὅλο της τὸ χέρι; Πόσο θὰ ὑπέφερεν, ἡ καϊμένη!.. Σοῦ ἔστειλα τὸν τόμον τοῦ 1905, ὁ ὁποῖος θὰ τὴν παρηγορήσῃ. Πές, της καὶ περαστικά. Ἀλλὰ πῶς ἔγεινεν αὐτὸ τὸ κακό;

Περικλῆ Κ. Παπ., ὡραῖα αὐτὰ ποῦ μοῦ ἔστειλες διὰ τὴν Σ.Σ.Σ, ἀλλὰ δὲν εἠμπορῶ νὰ τὰ δημοσιεύσω διότι δὲν ἔχεις ψευδώνυμον. Μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον εἰμποροῦν νὰ συνεργάζωνται εἰς τὴν σελίδα μας.

Ὡραία ἡ περιγραφὴ τῆς ἐπετείου τοῦ Συντάγματος, *Ἀμάραντο Λουλούδι*. Εἰς τὴν πόλιν σας δὲν ἔχω ἄλλους συνδρομητάς, ὥστε κάμε μου σύ. Ἔλαβα τὰ χρήματα κ' εὐχαριστῶ.

Ρήγα Φερραῖε, τὰ «Ἐλευθέρια» ἔγειναν εἰς τὰς Πάτρας μὲ μεγάλην ἐπισημότητα κ' ἐπιτυχίαν. Δυστυχῶς κανεὶς συντάκτης μου δὲν παρευρέθη, καὶ ὁ' αὐτὸ ἀδυνατῶ νὰ σᾶς τὰ περιγράψω.

Δὲν πιστεύω, *Καλλίφυλλον Ρόδον*, νὰ εἶχε δίκαιον ὁ κύριος ἐκεῖνος ποῦ ἔλεγεν ἐναντίον τῶν διακοπῶν. Εἰς τὰ κλιματά μας τοὐλάχιστον, ὅπου τὸ καλοκαίρι εἶνε τόσον θερμόν, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ διακόπτωνται τὰ μαθήματα δύο τοὐλάχιστον μῆνας.

Παλαιόυσα Ἑλλάς, εἰς τὸν κύριον αὐτὸν εἰπὲ νὰ πληρώσῃ πρῶτα τὰ ἑξηνταπέντε φράγκα ποῦ μοῦ ὀφείλει, καὶ ἔπειτα νὰ σοῦ δίδῃ συμβουλὰς τί νὰ διαβάζῃς καὶ τί νὰφίνῃς.— Ἔστειλα ἐκ νέου τὸ 29ον.

Ποιός εἶνε ὁ μικρὸς φίλος μου, ποῦ δὲν ὑπογράφει τὸ γράμμα του, διότι *ντρέπεται*; Ἄ, μὰ νὰ μὴ τὸ ξαναπάμῃ! Μπορῶ ἐγὼ νὰπαντῶ εἰς ἀνωνύμους ἐπιστολάς;

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Ἡλιοβασίλεμα» τῆς *Ἀνεμώνης τῶν Πατησίων*. — «Γλυκεῖαι Ἀναμνήσεις» τῆς *Χαρᾶς τῶν Ἑλλήνων*.—«Ὁ καλὸς διηγόρος» τῆς *Ἑλληνικῆς Θεότητος*. — «Ὁ μικρὸς Ἐρημίτης» τῆς *Γοργόφτερης Νίκης*.—«Σκέψις» καὶ «Ξένοιαστα χρόνια» τῆς *Ξανθῆς Μουσμέ*. - *Παιδικὰ Πνεύματα, Παίγνια* καὶ *Προβλήματα* διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Δυστροπος» (εἶνε δυνατὸν νὰ δημοσιευθῇ ὁλόκληρος κωμῳδία;)— «Πάθημα Ἀλδανῶν»(γνωστόν.)—«Ὁ χρυσὸς» (ἀκατάλληλον.) — «Πρωϊνὴ Προσευχὴ» (ἀνώμαλον.)—«Ἡ καρδιὰ» (ἀκατάλληλον.) — «Ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν ἀνοιξιν» (ἄτεχνοι στίχοι.) — «Ὁ Ἥλιος» (ὄχι πολὺ τεχνικόν.)

ΕΡΑΝΟΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

[Πρόταεις τοῦ *Ἐυγένου Αὐτοκράτορος* ἴδε Ἀλληλογραφίαν 21ου φύλλου].

Ι' ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Ὑπόλοιπον ἐκ τοῦ Θ'. Δελτ. δρ. 8,35.

Νέαι εἰσφοραί: *Δωδωναῖος λ. 50, Μυροβόλος Ἰκέα λ. 10, Μικρὸ Διαβολάκι δρ. 1, Ἕνας μικρὸς συνδρομητὴς λ. 15, Ἀνώνυμος ἐκ Πειραιῶς λ. 35, Τὸ Σβυστό μας Καντῆλι δρ. 1, Ταϊτοῦ λ. 30, Ἐλπὶ Μέλλον λ. 10, Α. Ἀλιβιζάτος λ. 50.* — Τὸ ὅλον μέχρι τῆς 20 Ἰουλίου ***δρ. 12,35.*** Ἔγγραφὴ ἀπόρων θὰ γίνῃ ἅμα συμπληρωθῇ τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν τῶν 18 δραχμῶν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὀλίγα ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναιρεῖται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναιρούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1910. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: *Κοιλὰς τοῦ Ἀλιάκμονος α,* (Δ.Σ.) *Φιλελεύθερος α,* (+|;)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Ὀλόκληρα πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιστίχου ὡς ἑξῆς· Διὰ τὰς πρότας τρεῖς προτάσεις ἑκάστου φύλλου λεπτὰ 35. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, ὁ λεπτὰ ἡ λέξις.—Προτείνων μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύουν διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὄνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηγορούμενα, δὲν δημοσιεύονται.—Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀναπέδωσαν εἰσέτι οἱ προτείνων].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: *τὸ Δάκρυ τῆς Δυστυχίας* (0) μὲ *Μητρικὴν Στοργήν, Κορδίαν Ἑλληνίδος, Ὀνειροπόλον Ψυχήν, Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα, Παπαρούναν, Ἰδανικότητα, Γλυκοχάραμα, Ἀφρόκρινον, Ἀημονημένον, Κάρμεν* — *τὸ Λευκὸ Τριαντάφυλλο* (0) μὲ *Μικρούλαν Πατρινιάν, Πατρινὴν Ναυτοπούλαν, Πατρινὸ Στουργίτι, Μασκώτ, Παλλάδα, Ἀησμονημένην, Λευκὸν Κρίνον, Μαῦρα Μάτια*· — *τὸ Καλλίφυλλον Ρόδον* (0) μὲ *Φλογέραν τοῦ Βασιλιᾶ, Ἰδιότροπον Ξανθούλαν, Μελάχραν, Συλφίδα*·—*ὁ Φιλελεύθερος* (0) μὲ *Χρυσοβόστρυχην, Πατρινὴν Ναυτοπούλαν, Ξανθὸν Ἱππότην*·—*ἡ Σκληρὴ Σκλαβιὰ* (0) μὲ *Θραυσθεῖσαν Καρδίαν, Ζιλχὰ Χανούμ, Χαιρετισμὸν Ἠλιογέννητης, Κάρμεν, Ἰδιότροπον Ξανθούλαν*·—*ὁ Κερκυραϊκὸς Ἀστὴρ* (0) μὲ *Ἀθανάσιον Διάκον, Κυματίζουσαν Κυανόλευκον, Τρεμοσβῦνον Ἀστέρι.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Πόδον* τοῦ *Ἑλληνισμοῦ* (ἔχει καλῶς· νὰποταθῇς πρὸς τὴν διεύθυνσιν, 35 ὁδὸς Ἀριστοτέλους·) *Δροσόλουστον Ἠὼ* (χάρτην τῶν λύσεων ἔστειλα· ὁ κ. Π. σοῦ ἀπήντησε καὶ ἰδιαιτέρως·) *Δάκρυ τῆς Δυστυχίας* (χαίρω ποῦ σοῦ ἀρέσει τόσον ἡ Σελὶς Συνεργασίας·) *Μικρὸν Ἀργοναύτην* (οὔ, πόσα ταξείδια! σωστὸς Ἀργοναύτης! ἡ παραγγελία σου ἐξετελέσθη·) *Ἑπτάφωτον Πλειάδα* (θὰ τὰ ἰδῇς ὅλα ἐντὸς ὀλίγου· νὰποταθῇς πρὸς τὸν Σύλλογον τῶν ὠφελίμων Βιβλίων, ὁδὸς Ἀκαδημίας, Ἀθῆνας·) *Ἀεροναυτοπούλαν* (ναί, αὐτὰ τὰ μυθιστορήματα τοῦ Βέρν εἶνε ἀπὸ τὰ ὡραιότερα· ἀλλὰ τὸ ἀριστούργημά του εἶνε ἡ «Σφιγξ τῶν Πάγων» ἡ δική μας· κρίμα νὰ μὴν ἔλθῃς!) *Ἀνδρειωμένο Σοῦλι* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἱστορικὸν δελτάριον·) *Γοργόφτερην Νίκην* (ἔχει καλῶς· μὰ δὲν σᾶς τὸ ἐξήγησα πολλάκις; τὰ ἐγκρινόμενα εἶνε πάντοτε περισσότερα τῶν δημοσιευομένων· κατ' ἀνάγκην λοιπὸν πολλὰ δὲν θὰ δημοσιευθοῦν ποτέ, ἐκτὸς — τὸ ὁποῖον εἶνε κάπως ἀπίθανον, — ἂν παύσουν οἱ φίλοι μου νὰ μοῦ στέλλουν νέα ἐπὶ τρεῖς-τέσσαρας μῆνας·) *Ἀγγελιοφόρον Ἑρμῆν* (ἔστειλα τὰ τέσσαρα φυλλάδια· ἔχει καλῶς·) *Γενναιόψυχον Ἑλληνίδα* (ἔστειλα·) *Γεώργιον Δ. Καπ* (διὰ τὰς λύσεις πρέπει νὰ στέλνῃς γραμματόσημον 5 milliémes, τὸ ὁποῖον ἐδῶ ἐξαργυρώνται ἀντὶ 10 λεπτῶν·) *Προμηθέα Δεσμώτην* (πολὺ ὡραία ἡ πρός τὸν κ. Φαίδωνα ἐπιστολή σου·) *Ὄνειρον τῆς Κύπρου* (σὲ συγχαίρω διὰ τὸ ἄριστα, ἀφοῦ μάλιστα δὲν τὸ ἐπῆρε καὶ κανένας ἄλλος εἰς τὸ σχολεῖόν σου·) *Δ. Φ.* (αὐτὸ εἶνε ἀποκλειστικὸν προνόμιον τῶν συνδρομητῶν ποῦ ἔχουν ψευδώνυμον· διάβασε τὸν Ὀδηγὸν εἰς τὸ φύλλον 1-2·) *Ἀλέξανδρον Μαυροκορδάτον* (θὰ πληρώσῃς δρ. 1,35· σὲ συγχαίρω διὰ τὸν λαμπρὸν βαθμόν·) *Μωρέαν* (πταίει τὸ ταχυδρομεῖον τῆς πόλεώς σας· ἀπ' ἐδῶ στέλλονται πάντοτε ὅλα τὴν Παρασκευήν·) *Ἑλλάδα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου* (κάμνεις καλὰ ποῦ ἐξασκεῖσαι εἰς τὴν σκοποβολήν·) *Δ. Α. Καζ.* (καλὸν καὶ ἴσως δημοσιευθῇ· λέγω ἴσως, διότι ἔχω πλεῖστα ὅμοια·) *Ἀνεμώνην τῶν Πατησίων* (τὴν μίαν ναί, τὴν ἄλλην ὄχι·) *Ἐὐελπὶ Μέλλον* (χαίρω ποῦ ἐπέρασαν ὅλα καὶ εἰμπορεῖς τώρα νὰ μοῦ γράψῃς τακτικά·) *Τὸ Σβυστό μας Καντῆλι* (κρῖμα νὰ μὴ τὸ φωτογραφήσῃς! πουλὶ μὲ τέσσαρα πόδια θὰ ἦτο νέον καὶ περίεργον»...) *Ταϊτοῦ* (ἔστειλα·) *Ματειότητα* (ὡραῖον τὸ γράμμα σου περὶ ζέστης·) *Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς* (458·) *Λευκὴν Περιστερὰν, Λεοδωναῖον, Γέρον τοῦ Μορηᾶ, Ἑλληνικὴν Θεότητα,* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *20 Ἰουλίου*, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 10 Αὐγούστου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 17 Αὐγούστου ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 4 Σεπτεμβρίου.

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίδεται νὰ γράψουσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Ἰμαφείῳ μας εἰς φακίλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

347. Δεξίγριφος

Πρόθεσις μὲ ἀπόστροφον
Καὶ λέξις προσευχῆς,
Μὲ μετοχὴν ἑνόνονται
Καὶ ἁρπάζουν καὶ οἱ τρεῖς
Ἀντὶ γιὰ λόμπα, λύτά μου,
Ἕνα δαυλὸ ἀναμμένο,
Καὶ διαλαλοῦν ἓν ὄνομα
Μεγάλο, δοξασμένο!

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἠλιοχάραμα

348. Συλλαβόγριφος

Μιὰ κατάφασιν ἐνόνω
Μὲ μεγάλον ποταμόν
Κ' εὐθὺς ἄλλον φανερόνω
Ποταμόν, ἀλλὰ μικρόν.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Λάφνης Κλωνάρι

349. Στοιχειόγριφος

Πόλις εἶμαι τῆς Ἑλλάδος
Ἂν ποσῶς δὲν μὲ πειράξῃς,
Τὸ κεφάλι ἂν μοῦ κόψῃς,
Στὰ ἐπιρρήματα νὰ ψάξῃς.
Κ' ἐὰν πάλιν τὸν λαιμόν μου
Κ' ἕνα γράμμα μετ' αὐτόν,
Ἀκρωτῆρι τότε ἀμέσως
Θὰ ἰδῇς ἐκ τῶν γνωστῶν.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ὑξαπουσμένο Σοῦλι

350. Αἴνιγμα

Εἰς τὰς συμφωνίας ὅλας
Θὰ ἰδῇς τὸ ἀρσενικόν μου,
Μιὰ διαίρεσις τοῦ χρόνου
Εἶν' ἁπλῶς τὸ θηλυκόν μου.
Κι' ἂν οὐδέτερον ζητήσῃς
Ὅλης ταύτης τῆς σειρᾶς,
Τὸ ἀντίθετον θὰ ἴδῃς
Ὅτι εἶνε πεδιάς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυάρχου τῶν Ἀστακῶν

351. Μαγικὴ εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

— Οὔφ, καϊμένε Χρῆστο, ἀργὸς ποῦ εἶσαι! κάμε πιὸ γρήγορα... θὰ φύγῃ τὸ τραῖνο καὶ δὲν θὰ προφθάσῃς νὰ πᾶς ἐκεῖ.

Ποῦ σρὰ γε πρόκειται νὰ ὑπάγῃ;

Ἐστάλη ὑπὸ Μιχαὴλ Α. Τρύκκα

352. Γωνία μετὰ Πυραμίδος

```
      +******  = Ρωμ. ἐπιστήμων.
   +  +*****  = Φοντκὸν ὄργανον.
   +  +  +****  = Σάτυρος
   +  +  +  +***  = Πτηνόν.
   +  +  +****  = Σάτυρος.
      +  +*****  = Ἥρως τρωϊκός.
      +******  = Γίγας.
```

Ἡ κάθετος τῆς Πυραμίδος καίει· κατὰ σειρὰν δὲ ἐκ τῶν κάτω σχηματίζονται: μέρος πλησίον τῆς θαλάσσης, ὄνομα γυναικός, ζῶον, σύμφωνον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀγγελικῆς Παυσελήνου

353. Ἑξάγωνον διὰ Μαγικοῦ Γράμματος

```
* * *
* * * *
* * * * *
* * * *
* * *
```

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσαι ἄλλας τόσας λέξεις, δυναμένας νὰ ποτελέσουν κατὰ σειρὰν τὸ ἄνω ἑξάγωνον:

ὁπλή, λόγος, ἄγριος, χῆρος, ροδῆ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυνχήματος τῆς Ἠπείρου

354. Κεκρυμμένον Γνωμικόν.

Ἀφαιροῦντες τρία γράμματα ἐξ ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων καὶ συναρμολογοῦντες τὰ λοιπὰ κατ' ἣν εὑρίσκονται σειρὰν, σχηματίσατε γνωμικόν:

Μῆλος, παιρίς, ἵππος, πίστις, ἔτος, υἱός, θέμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἠδρκας τοῦ Κανάρη

355. Γρῖφος

```
ραναναραν  ραν  ραναραν  ραν  ραν  λελελελε
ραναναραν  ραν  ραν ραν  ραν  ραν  λελαλαλελε
   ραν     ραν  ραν  ραν  ραν  ραν     λελε
   ραν     ραν  ραν  ραν  ραν  ραν     λελε
   ραν     ραν  ραν  ραν  ραν  ραν     λελε
   ραν     ραν  ραν  ραν  ραν  ραν     λελε
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Μανδολινιστοῦ

Τέλος τοῦ 120 Διαγωνισμοῦ.

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου ἀρχίζει ὁ νέος Διαγωνισμὸς Λύσεων.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 24

240. Ἰφινόμη (Ι, φί, νομή.) — 241. Λάρος - Πάρος - φόρος - βάρος. — 242. Ὑς - σύ.— 244. Πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται.

243. ΣΕΡΑΠΙΣ
ΕΑΟΚ
ΡΑΨΩΔΙΑ
ΑΩΑΗ
ΠΟΔΑΓΡΑ
ΙΙΡΝ

245. ΔΕΥ-ΚΑ-ΛΙ-ΩΝ
ΚΑ-ΛΑ-ΜΟΣ
ΛΙ-ΜΟΣ
ΩΝ

246. ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ
ΣΚΑΠΑΝΗ (Ρέα, Ἴδη, στρεῖδι, Τάρας, ἕδρα, δασεῖα, ἥδη.) — 247. Πέντελη (ΠΕΝΤΈ ΛΥ'κοι . .) —248. ΣΥΡΟΣ-ΣΙΤΟΣ (Σαύρα, Υἱός, Ρήτωρ, Ὅρμος, Σάμος.)—249. *Ὁ βόρειος πόλος ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ Πήρυ.* (Ὀ6 - ὄρη - ὡς Πῶλ ὡς ἂν - ἐκαλύφθη ὑπὸ τοῦ - Πῖ ρει.) —

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ πάχιά στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἐὰν καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ πάχια ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἐξ λέξεις ἁπλαῖ.— Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται],

Εὐγνωμονοῦσα *Φίλη*, καλῶς τὴν δέχθηκες τὴν ξαδέρφη. Ἐπιτυχίαν εὔχομαι εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις. — *Μαραμένο Λουλουδάκι.*

Τὸ πρῶτον ἤδη ἐμφανιζόμενος ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς Διαπλάσεως, χαιρετῶ τὸν ἀπανταχοῦ Διαπλασιόκοσμον καὶ εὐχαριστῶ θερμῶς τὸ *Γυμνάσιον Ἰωαννίνων.* — *Ἀνδρεισμένο Σοῦλι.* *(Γ', 126)*

Παρακαλεῖται ὁ γνωρίζων ἐὰν ζῇ ὁ *Νυκτοκόραξ* καὶ ὁ *Γόρδιος* νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ διὰ τῆς «Διαπλάσεως». — *Μεγάλη Ἑλλάς.* *(Γ', 127)*

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 32 ΦΥΛΛΟΥ

[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 281]

ΑΘΗΝΩΝ· *Μ. Θ. Πλατανόπουλος, Ι. Δ. Ἀραβαντινός, Στ. Σ. Δραγῶν, Ν. Σ. Ἀποστολάκης, Γ. Φ. Παλιασόεις, Π. Γ. Τζενίφης, Μαρία Γ. Βλαδίμηρου, Δέκαιος Ἀριστείδης, Καλλιόπη Ἐδέαγ. Διπλάρη, Ἑλένη Γ. Ζήση, Ναυσικᾶ Καζάνη, Σοφία Ἀνεσίου, Ἀνεμώνη τῶν Πατησίων, Π. Ν. Διωτσάκος. Ἀλ. Β. Σπυράκης.*

ΠΕΙΡΑΙΩΣ· *Γ. Σ. Σκανδαλίδης, Ἐνθουσιώδης Νεανίας, Ἀ. Κ. Ἠλιάδης, Μ. Χ. Κ. Τσιλιγκιρίδης, Γ. Ε. Μπληζιώτης, Καλλιόπη Κελμούνου, Ἑλλὰς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Ἐμμ. Δ. Τσολάκης, Νικ. Παπατόστας (31), Χαρίλ. Δ. Πανταίδης.*

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΓΡΙΝΙΟΥ· *Ἰουλία Δ. Παναγοπούλου.*
ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ· *Π. Σ. Πρόκος.*
ΑΝΔΡΟΥ· *Κ. Καρύδης (31, 32), Ζαννῆς Μ, Κάβρης (31, 32), Δίων Σ. Τρικούζης, Σ. Δ. Καρανικάνης, Παν. Δ. Χρηστόπουλος, Ἑλένη Δ. Ἰωνίου (31), Πολυξένη Δ. Κουλούβρου.*
ΒΟΛΟΥ· *Παν. Παρασκευόπουλος, Ἰω. Κ. Διαμαντόπουλος, Πηλεὺς Κ. Διαμαντοπουλος, Κούλα Ἰκιόκα, Τασία Ἰκιόκα.*
ΖΑΚΥΝΘΟΥ· *Λουδ. Δ. Μαρτζώκης (31, 32).*
ΚΑΛΑΜΩΝ· *Ἀφ. Θ. Κουτσομητόπουλος, Π. Ἰ. Δρεγόνας.*
ΚΑΡΠΕΝΗΣΙΟΥ· *Ν. Θ. Δίφας.*
ΚΕΡΚΥΡΑΣ· *Κυρ. Ἰ. Δεμάνος, Σπ. Σκαφιδᾶς, Μαρ. Κωστελίτσος, Ἀλκ. Ν. Γιαννούσης, Στ. Σ. Δασύλλας.*
ΝΑΥΠΛΙΟΥ· *Ἐυ. Χ. Σιῶκος. Ἄννα Μ. Χαδιαφάκου, Κλεομ. Γ. Κοτσοπούλης.*
ΠΑΤΡΩΝ· *Ἥρω. Δ. Φωφρυάδης, Ἰωάν. Δ. Παπαδιαμαντόπουλος. Ἰσ. Σ. Σαφφατῆς, Π. Μαρτόπουλος, Κάτη Ἀχόλου.*
ΠΥΡΓΟΥ· *Ἑλένη Νικολιτσοπούλου, Μαρία Βαρζελιώτη.*
ΣΠΑΡΤΗΣ· *Ἠλ. Κυρούσης; Ὑπερήφανο Γυμνασιό, Ἰωάν. Φιλοπτόπουλος, Βρ. Τάβρας, Ἀντιγόνη Ι. Κυρούση, Π. Βαμβακάρης.*
ΣΥΡΟΥ· *Γ. Ν. Πεφδιάκης.*
ΤΗΝΟΥ· *Ἐυία Δημα.*
ΤΣΑΓΕΣΙ· *Ἄγνωστος χωρὶς ὑπογραφὴν (31 32).*

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ· *Γ. Μοάτσος, Ἀθ. Βενακίδης, Ἀντ. Μαρκαντωνάκης, Δημ. Δυκάκης.*
ΧΟΓΓΟΥΛΔΑΚ· *Χρισ. Κάρχιεννης (30, 31).*
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ· *Κωνσ. Μ. Κιούρης, Δ. Σ. Σαλαμάγκας, Ν. Ο. Λαζαρίδης, Ἀνθρ. Ἀράπης.*
ΚΑΙΡΟΥ· *Μαρ. Ρούλης, Θέλεια Ρούλη.*
ΚΑΦΡ-ΕΛ-ΖΑΓΙΑΤ· *Ἀγγελιαφόρος Ἑρμῆς.*
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ· *Μαρία Μπάλτα, Ποιήτρι Κωνσταντινουπόλεως (31), Ἑλένη Π. Ἀντωνιάδου.*
ΟΔΗΣΣΟΥ· *Μαρία Κλούβα.*
ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔ· *Γόρδιος Δεσμός. Σταῦρος Δούκας, Ἠλία. Ι. Διαμαντάκης (31).*
ΠΥΡΓΟΥ (*Βουλκαρίας*)· *Εὐαγγελία Γ. Διγκνοῦς, Ὄλγα Κατσιούπη.*
ΡΕΘΥΜΝΟΥ· *Φιλελεύθερον Πνεῦμα, Δ. Μιαούλης.*
ΣΑΜΟΥ· *Ν. Ἐ. Γιοκαρίνης, Δ. Ἐ. Γιοκαρίνης.*
ΣΜΥΡΝΗΣ· *Φωτεινὴ Π. Καλόγλου, Π. Ν. Πανταλίδης, Θέλεια Παπᾶζογλου.*
ΣΤΕΝΗΜΑΧΟΥ· *Ἠλία. Παπαθεοφίλου (31).*
ΧΑΝΙΩΝ· *Ἰωάν. Π. Κρομμύδας.*
ΧΙΟΥ· *Πέτρος Λευντίδης.*

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς τρεῖς: ΠΕΤΡΟΣ Ν. ΛΕΩΤΣΑΚΟΣ, *μαθητὴς Γυμνασίου, ὁδὸς Λιάκου ἐνοικ. ἀριθμοῦ 45 ἐν Ἀθήναις,* ΕΛΕΝΗ Π. ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ *ἐν Κωνσταντινουπόλει,* ΑΛΚΙΝΟΟΣ Ν. ΓΙΑΝΝΟΥΣΗΣ *μαθητὴς Γυμνασίου ὁδὸς Παυλλήνου ἐν Κερκύρᾳ, καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἐνεγράφη δι' ἓξ μῆνας, οἱ δὲ ἄλλοι δύο διὰ μίαν τριμηνίαν ἕκαστος.*

Πλειονέκτει δρ. 1,90 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμόν.

Οἱ ἀποστείλαντες ἐνὸς ἀκριβέστατον τὴν λύσιν δὲν ἐνεφίρονται, οὔτε οἱ ἀποστείλαντες πεντάλεπτον ἀντὶ δικλέπτου. (Γραμματόσημον 10 παρας ἰσοδυναμεῖ μὲ 5 λεπτά· ὅστε διὰ 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρας).

ΤΡΙΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1910

Κατὰ τὰ προκηρυχθέντα, τὴν 15 Ἰουλίου τὸ ἀπόγευμα, ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 2331 οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ πληρώσαντες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνδρομὴν ἐτησίαν, ἐννεάμηνον, ἑξάμηνον ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπεριελαμβάνετο ἡ 15 Ἰουλίου. Ἐκληρώθησαν δὲ κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς 50 ἀριθμοί:

385, *ἐκέρδισεν ἐν ὡρολόγιον τῆς τσέπης.*

1392, 843, *ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 40 κατ' ἐκλογήν του.*

47, 1776, 692, *ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 25 κατ' ἐκλογήν του.*

1767, 554, 2189, 157, *ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογήν του.*

411, 1578, 758, 1720, 1940, *ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν «Διαπλάσεως» τοῦ 1911.*

2159, 623, 87, 2216, 525, *ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης».*

2013, 1001, 148, 827, 554, 1607, 2143, 1137, 1801, 1294, *ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων φρ. 3,50.*

657, 1285, 783, 2142, 1610. 2254, 1465, 697, 1369, 201, 2321, 1516. 2272, 75, 1319, 967, 2305, 1093, 319, 1191, *ἐκέρδισεν ἕκαστος, ἀνὰ ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 φρ.*

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ μαζὶ μὲ τὸ 35 φύλλον τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος, χωρὶς νὰ δικαιοῦται τις νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπονεμηθέντος αὐτῷ δώρου δι' ἄλλου, οὔτε ἴσης οὔτε κατωτέρας ἀξίας. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχους τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκέρδισαν τόμους κατ' ἐκλογὴν των, ἀπηυθύναμεν σήμερον ἐπιστολὴν παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ μᾶς δρίσουν ποίους τόμους ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν.

Η ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ τῶν Δώρων τοῦ 1910 θὰ γίνῃ τὴν 15ην Ὀκτωβρίου καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταί, ὅσοι ἐπλήρωσαν ἤδη, ἢ θὰ πληρώσουν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Κληρώσεως συνδρομὴν ἐτησίαν, ἢ ἐννεάμηνον, ἢ ἑξάμηνον, ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας νὰ συμπεριλαμβάνεται ἡ 15η Ὀκτωβρίου 1910. Εἶνε δὲ τὰ Δῶρα τῆς Τετάρτης Κληρώσεως ὅμοια μὲ τὰ τῆς ἀνωτέρω Τρίτης.

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἀγ. Θεοδώρων.—1973.